

ΦΙΛΗΤΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ρωμῆος τὴν εβδομάδα
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο

— μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαίνῃ
— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
— διότι τοὺς ἀνέχομαι,
— καὶ ὅσῳ Ἐξωτερικόν,
— τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
— φράγκαδῶδεκα καὶ μόνο,

Μηνὸς Γεννάου τριάντα μία,
τί καρναβάλι! τί εὐθυμία!

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅσῳ χέρι.
Ἄλλ' ἔδῳ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μὴ δακάρει.

Πενήντα τέσσερα σὺν ἑκατό,
ὅσους μασκαράδες μας σταυροὺς πετῶ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Καὶ ἡ βουλή, βρε Περικλῆ, συνήλθεν ὡς συνήθως,
νὰ ἐξελέγξῃ σπεύδουσα τῶν ἐκλογῶν τὸ πλῆθος
μὰ διελύθη ἔπειτα μετὰ κραυγῶν μεγάλων
διὰ τὰποτελέσματα τοῦ Δήμου τῶν Τρικκάλων,
κατόπιν δὲ τοῦ Λάκμονος τὴν ἐκλογὴν μαθοῦσα
καὶ πρὸς ἐξελέγξιν αὐτῆς ἐκ νέου συνελθοῦσα,
χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε καὶ πάλιν διελύθη,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ συμβαίνουν τὰ συνήθη
καὶ νῦν τῶν ἐξελέγξεων ἀνοίγεται ὁ δρόμος...
Τοιαῦτα τὰ περὶ βουλῆς συλλήβδην καὶ συντόμως.
Ἐν τούτοις, φίλε Περικλῆ, μ' ἔλθαῖς καὶ μὲ παντιέρας
ἀπὸ τὰς Ἐπαρχίας των πλακόνουν οἱ πατέρες
καὶ μάθε τώρα μὲ χαρὰ καὶ ὄρεξι μεγάλη
πῶς ἔφθασε ὁ Κοτσομπλῆς, ὁ Κεκοσλῆς κι' οἱ ἄλλοι,
Πλακᾶς τοῦτέστι καὶ Μπαζᾶς καὶ τᾶλλο τὸ φουσατό,
ὅπου ἐφέτος τὴν βουλήν θὰ φέρῃ ἄνω κάτω

καὶ τὴν ὁσὴν Κοβέρνησιν προθύμως θὰ συνδράμῃ
ταχέως ἰσοῦσθαιον πραγματικὸν νὰ κάμῃ.
Π.—Καὶ πῶς πηγαίνει, Φασουλῆ, τὸ νέο καρναβάλι;
Φ.—Ἐπῆσαν φόρα δυνατὴ μικροὶ τε καὶ μεγάλοι
καὶ κομητάτα γίνονται διὰ τοὺς μασκαράδες,
διὰ νὰ λείψουν κι' ἀπ' ἔδῳ ἡ τόσας ἀνοστήδες
καὶ μασκαράδες νὰ γενοῦν μὲ πνεῦμα καὶ μ' ἄλγος
ποῦ τὴν Ἑλλάδα νὰ τιμοῦν καὶ νὰ κτυποῦν ὁ μᾶτι.
Καὶ τίποτε παρᾶξενο, βρε Περικλῆ, δὲν εἶναι
νὰ κάμουν διαδήλωσιν γὰρ τοῦτο αἱ Ἀθῆναι
κι' ἴσως κανένας ρήτορας εἰς τοῦ Ψυροῦ τὴ βούσιν
περὶ αὐτῆς τῆς ὑψηλῆς ἰδέας ὁμιλήσῃ.
Π.—Καὶ πῶς τὰ βροῖσκεις, Φασουλῆ, αὐτὰ τὰ νέα πάλιν
καὶ τὸ κακὸ ποῦ γίνεται διὰ τὸ καρναβάλι;
Φ.—Αὐτὰ δὲν φαίνονται ποσῶς παρᾶξενὰ σ' ἐμένα
καὶ εἶναι κατὰ πράγματα πολὺ συνειδησιμένα.

Γιὰ κάποιο πράγμα κάποτε μᾶς ἔρχεται μιὰ τρέλλα
κι' ἀρχίζουνε τρεχάματα, βοή και πήγαινε ἔλα
καὶ τότε πᾶσα ἡ Ἑλλάς με δὴ τὰ σωστά της,
ὡσάν νὰ πάσχη, Περικλῆ, ἀπὸ τὰ νευρικά της,
σηκώνεται εἰς τὸ φτερό, τρελλαίνεται, φρενιάζει,
ἀλλ' ἔξαφνα συνέχεται κι' ἀμέσως ἡσυχάζει.
Θυμᾶσαι με τὴν ἐορτὴν τῆς **Δαύρας** μας ἐκείνην
πῶς ὅλοι μας ἐπάθαμεν ἀπὸ παραφροσύνην
τὸν Μάρτη τὸν προπέρσυνον;...

Π.— Ἀκούς δὲν τὸ θυμοῦμαι!

Φ.— Κάτσε λοιπόν, βρε Περικλῆ, τὰ πρῶτα μας νὰ ποῦμε.
Οἱ πάντες ἐωρτάσαμεν τὴν ἐορτὴν τῆς **Δαύρας**,
σημαίει δ' ἐκνυμιάζαν εἰς τὰς πνοάς τῆς αὐρας,
καὶ ἡ Ἑλλάς ὁλόκληρος ὡσεὶ Μαινὰς ἐσκίρτα
καὶ ὅλοι ἐστεφάνωναν με δάφναις καὶ με μύρτα
τοῦ Ρήγα καὶ τοῦ Κοραῖ τοὺς θεῖους ἀνδριάντας
καὶ πῦρ καὶ φλόξ κατέφλεγε τὰς πᾶσας καὶ τοὺς πάντας
καὶ πῶς λαμπρὸν ἐφώτιζε τοὺς γαλανοὺς αἰθέρας
κι' ὀλίγον δεῖν, βρε Περικλῆ, ἐκείνο τὸ ἐσπέρας
εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν νὰ πᾶμε ὁλοῖσα...

Π.— Θυμοῦμαι πῶς μᾶς ἔπιασε πολὺ μεγάλη λύσσα
καὶ λόγος ἔγινε πολὺς κι' εἰς τὴ σωὴν Εὐρώπην.

Φ.— Ἀλλ' ὅστερα ἐπλάκωσε ὁ Μάρτης ὁ κατόπιν,
μὰ ὁ Ρωμῆος ἀμέριμνος καθ' ὅλα ἐκοιμᾶτο
κι' οὔτε με φούρια ἔτρεχε κανένας ἄνω κάτω,
ἀλλ' οὔτε διαδήλωσις δὲν ἔγινε καμμία.

Π.— Ἀλλὰ τί θές νὰ πῆς μ' αὐτά;

Φ.— Θέλω νὰ πῶ, χαμάλη,
πῶς νέα τρέλλα ὁ τοῦ Ρωμῆου κατέβη τὸ κεφάλι
κι' ἐφέτος θέλει καὶ καλὰ νὰ δείξῃ τὸ μεγάλο του
καθὼς προπέρσυν ἔδειξε τὸν πατριωτισμὸ του
καὶ θὰ τὸ δείξῃ μοναχὰ με τὸ μασκαράδην.
διότι τοῦτο ὁ τοῦ Ρωμῆου ἀνέκαθεν προσήκει.
Καὶ κομητάτα γίνονται διὰ τοὺς μασκαράδες
καὶ στέφανοι προσφέρονται, βραβεῖα καὶ παραδες
καὶ πᾶς τὸ κατὰ δύναμιν πρὸς τὸν σκοπὸν προσφέρει
καὶ ἡ Ἑλλάς ἀγάλλεται καὶ ὅλ' ἡ φύσις χαίρει
καὶ τόσαι ἀναγγέλλονται πομπαὶ καὶ πανηγύρεις
καὶ στέκεις μόνο σὺν χαρὸς ἐσὺ ὁ κατομοίρης.
Ἄλλ' ὅμως ἐλησμόνησα, ἐσὺ μεγάλο δὲν ἔχεις
καὶ εἶσαι ἄλλο ἐξυπνος ὁπότε μὲν τῆς βρέχεις,
ἐνφ' ἂν ῥίξῃς μιὰ ματιὰ στὴν ἄλλην κοινωνίαν
πνεῦμα θὰ βρεῖς λεπτότατον με τὴν εἰρωνείαν
καὶ ὁποῖος ἔχει μύλο, βρε Περικλῆ, πιπέρει,
τὸ ῥίχνει καὶ ὁπὸ τὰ λάχανα με τὸνα κι' ἄλλο χέρι.
Γιὰ δὲς αὐτὸν τὸν μασκαρά τὸ σκέρτσον ὁποῦ κάνει...
τὴν προσωπίδα, Περικλῆ, φορεῖ τοῦ Δεληγιάννη,
τὸν Παππαμυχαλόπουλον ὁ ἄλλος προσποιεῖται
κι' ἐκεῖνος τοῦ Προθυπουργοῦ τὴν λαλιὰν μιμεῖται.
Μὰ τί ἀστεῖοι ἀληθῶς!... τί πνεῦμα καὶ τί σκῶμμα!
τί ἐξυπνάδες λέγονται ἀπὸνα κι' ἄλλο στόμα!
ὅλοι αὐτοὶ γιὰ μιὰ στιγμή περνοῦν ἀπ' ἐμπροσθέν μου
κι' ἐγὼ τοὺς βλέπω καὶ γελῶ καὶ πέφτουν τάντερά μου.
Γιὰ δὲς καὶ σὺ, βρε Περικλῆ, ἂν θέλῃς νὰ γελάσῃς
κι' ἂν δὲν ἔξερασες ποτέ, μὰ τώρα θὰ ξεράσῃς.

Π.— Ἀλήθεια τί ἀκούεται καὶ περὶ τοῦ πολέμου;

Φ.— Ἐγὼ γιὰ τοῦτο σ' ἐρωτῶ καὶ σὺ γι' αὐτὸ εἰπέ μου.

Π.— Ὁ Μόλτικε εἶπε σοβαρὰ πῶς εἶν' αἱ περιστάσεις.

Φ.— Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτε παρὰ διασκεδάσεις

καὶ τὸν Μεγαλειότατον μετὰ τοῦ Κωνσταντίνου
εἰς τοὺς χοροὺς τῶν Προσβειῶν, ἐμοῦ καὶ σοῦ κι'
ἐκείνου,

καὶ τρώγοντα καὶ πίνοντα ἡσύχως καὶ ἀνέτως
κι' ὁ κόσμος παραλύσσαξε με τοὺς χοροὺς ἐφέτος
καὶ μπάλοι γίνονται παντοῦ τῇ μέρᾳ καὶ τὸ βράδυ
εἰς τοῦ Τσιγγροῦ, ὁ τοῦ Βαλτατζῆ, ὁ τοῦ Μπίτσο, [ὁ τοῦ Ρηγιάδη,

Κι' ἐγὼ, καὶ μένε Περικλῆ, ἂν κι' εἶδα τόσους μπάλους
εἰς τὸ Παλάτι καὶ ἄλλου, μικροὺς τε καὶ μεγάλους,
μὰ σὺν τοῦ Λάμπρου, ἀδελφέ, τὸν ἑκονούμενο μπάλο
παρὸλ ντοννὲρ σὲ βεβαίω δὲν εἶδ' ἀκόμη ἄλλο
μ' ἐκείναις τῆς Θιωμασίας τοῦ κοτιλλιὸν φηγούρας
καὶ με ζευγάρια πετακτὰ ποῦ γύριζαν σὺν σβούρας
με χιόνια, τραῦκες κι' ἄλογα, λές κι' ἦταν πανηγύρι,
με μιὰ χρυσὴ νοικοκυρά κι' ἀντάμη νοικοκύρη.
Ἐκεῖ κι' ὁ Μίκιος κι' ὁ Κωστής κι' ὁ Νιόνιος καὶ ὁ [Πίπης,

ἀπὸ χοροὺς ὡσάν κι' αὐτὸν δὲν ἔπρεπε νὰ λείπῃ.

Π.— Μωρὲ σοῦ εἶπα πῶς χοροὺς δὲν θέλω νὰ μοῦ ψάλλῃς.

Φ.— Τὸ ξέρω... πάντα πρόστυχος θὰ εἶσαι καὶ χαμάλης.

Π.— Ὁ Μόλτικε εἶπε σοβαρὰ πῶς εἶν' αἱ περιστάσεις
καὶ σὺ μοῦ λές γιὰ τοὺς χοροὺς καὶ τὰς διασκεδάσεις;

Φ.— Καὶ ἂν ὁ Μόλτικε εἶπ' αὐτὸ καὶ τί με μέλει μένα;
ὄρσε, μωρέ, ὁ τὸν Μόλτικε σου, μὰ ὄρσε καὶ σ' ἐσένα.

Π.— Μὰ σὺ τὸ παραξίλωσες, ξετοίπωτο ζαγάρι
καὶ δέξου εἰς τὴν ῥάχη σου τὸ τακτικὸ στηλιάρι.

Λαὸ λόγοι ὡς ἐκ περισσοῦ
γιὰ τὸν χορὸ τοῦ Παρνασσοῦ...

Λοιπὸν ἀπόψε θάχωμε τοῦ Παρνασσοῦ τὸν μπάλο
ὁ τοῦ μακαρίτη τοῦ Μελά τὸ σπῆτι τὸ μεγάλο.
Ἐκεῖ πολὺ ἀρσενικὸ καὶ θηλυκὸ ἀσκέρι,
ἐκεῖ καὶ ντάμαις ὠμορφαῖς καὶ τόσοι καβαλιέροι,
ἐκεῖ χορὸς τρικουβερτος καὶ χάρις καὶ νεότης
καὶ, ὅπερ σπουδαιότερον, ἀληθινὴ παιδρότης,
ὁ Μίκιος ὁ κατάχλωμος καθὼς καὶ τὰλλα μέλη
καὶ ὁ ἱππότης ὁ Σουρῆς καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει,
μὰ καὶ μπουφές ἐκ φαγητῶν πολλῶν καὶ διαφόρων
καὶ ὅλ' αὐτὰ γιὰ τὴν Σχολὴν τῶν παίδων τῶν ἀπόρων.

Βεβαίως θὰ ἐμάθετε ἀπὸ πολλοὺς κι' ἐμᾶς
πῶς ἐξεδόθη σήμερον ἡ φίλη Ἐβδομάς
κομπή, φαιδρά, χαρίεσσα, ἑρατεινὴ ποικίλη,
γραμμὴν ἀπὸ εὐμορφο καὶ δυνατὸ κονδύλι,
πρὸς δὲ καὶ με πρωτότυπον λαμπρὰν μυθιστορίαν,
χωρὶς μακρὰς διατριβάς καὶ ἄλλην φληναρίαν.

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἀσωπίου,
τοῦ πολυφράδμονος ἡμῶν λογίου.

Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον μεστὸν φιλοκαλίας
καὶ ἁλατος καὶ χάριτος καὶ τῆς ποικιλίας,
ποῦ ὁποῖος φίλος τοῦ καλοῦ ἢ ὁποῖα τάγοράση
δὲν εἴμπορεῖ καλλίτερα τὴν ὥρα νὰ περάσῃ.
Σὰς βεβαιόνομεν κι' ἡμεῖς ἐν πάσῃ συνειδήσει
πῶς γιὰ τὰ φράγκα του κανεῖς δὲν θὰ μετανοήσῃ.

Κι' ὁ ἱππότης Φασουλῆς
μασκαρᾶς ἐν τοῖς πολλοῖς.

Μικροὶ μεγάλοι
στο καρνάβλι.

Ἐν μέσῳ τῆς πολεμικῆς τοῦ κόσμου παραξάλῃς
ἀγγέλλομεν εἰς τὸ κοινὸν μετὰ χαρᾶς μεγάλης
πῶς κομητάτον ἔγινε κι' ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα,
ὅπου βραβεῖα λέγεται σπουδαῖα θὰ χάρισῃ
εἰς ὅποιον θὰ μασκαρευθῇ με κάποιαν ἐξυπνάδα
καὶ με τὴ μασκαράτα του ἐντύπωσιν θ' ἀφήσῃ.

Ἐκτὸς δὲ τούτου, Ἕλληνες κι' ὁ Δῆμος Ἀθηναίων,
ὅπου πᾶν ἔργον βοηθεῖ μέγαλον καὶ γενναῖον
κι' αὐτὸς τὸ κατὰ δύναμιν πρὸς τὸ παρὸν θὰ κάμῃ
κι' ἕνα σκοπὸν μεγαλοῦργον γενναῖως θὰ συνδράμῃ
καὶ θὰ βραβεύσῃ πρόθυμος με μύλοικο παρὰ
τὸν μᾶλλον εὐφυνέστερον τῶν ἄλλων μασκαρά.

Πολὺς ὀφείλετ' ἔπαινος εἰς τοὺς καλοὺς ἐμπόρους,
διότι λησμονήσαντες τοὺς δυσβαστάκτους φόρους
με προθυμίαν ἔτρεξαν μικροὶ τε καὶ μεγάλοι
νὰ συσχεφθοῦν ἀπὸ κοινοῦ διὰ τὸ καρνάβλι
καὶ χάριν τῶν Ἀπόκρεω νὰ κάμουν κομητάτον,
καθόλου μὴ φειδόμενοι βραβείων καὶ χρημάτων.

Πλὴν ἔπαινος ὀφείλεται πλείοτερος ἀκόμα
καὶ εἰς τὸν Δῆμον Ἀθηναίων, διότι παραβλέπει
τῆς Βάθειας τὴν ὑπόνοιον καὶ καθε αἰτὴ βοδμα
καὶ ἀρῶνός προσέρχεται ὅ' ἐκεῖνα ὁποῦ πρέπει
καὶ λησμονεῖ τὸ χάρι τὸν κι' ἐπιτοπὰς συστήνει
καὶ τῶν ἐμπόρων τὸν σκοπὸν προσθῶμος ἐνθαρρύνει.

Ἐμπρὸς λοιπόν... εἰς τὸ φτερό ἀμέσως σηκωθῆτε
καὶ ὅσον εἴμπορέσετε καλὰ μασκαρευθῆτε,
διὰ τὰ τύχαι τῶν, στεφάνων καὶ βραβείων
εἰς τὸν μέγαλον στάδιον τοῦ εὐγενοῦς ἀγῶνος,
ὅπου ἡ ἐνδοξὴ πατρίς ἡμῶν τῶν τρισελβίων
θὰ στέψῃ καθε μασκαρά με ρόδα Μαραθῶνος.

Ἐμπρὸς λοιπόν, εὐδαίμονες τοῦ Ἀστερος πόλιν
καὶ ὅσον εἴμπορέσετε καλὰ μασκαρευθῆτε,
διότι ὁ τῶν Ἀπόκρεω τὸν χρόνον καὶ τὸν σάλον,
ἐκεῖνος ποῦ καλλίτερα μασκαρευθῇ τῶν ἄλλων
κι' εἰς ὅλας τιμηθῇσεται τὰς ἄλλας πρωτευούσας
καὶ τὸνομά του ζῆσεται εἰς γενεὴς μελλούσας.

Και θὰ δοξάσῃ βέβαια τὴν τέξασαν μητέρα,
καθὼς καὶ τὸν γεννήσαντα τρισμακάρα πατέρα,
τὸν τόπον ὅπου ἔζησε, τὴν γῆν ποῦ ἀντειράφη
καὶ θὰ σκιρτήσουν δι' αὐτόν κ' οἱ τῶν προγόνων τάφοι.
Θὰ εἶναι καύχημα παντοῦ καὶ τῆς ἡμέρας ἥρως
καὶ ἕως γίνῃ καὶ αὐτὸς ἱππότης τοῦ Σωτήρος.

I
Φ
Καὶ θ' ἀκουσθοῦν ἐγκώμια πολλὰ ἐπὶ τῇ νίκῃ
καὶ θὰ ψαλοῦν Πινδαρικοὶ γιὰ τὸ μασκαραλῆκι
καὶ θὰ φροντίσῃ ὁ καθείς γιὰ τᾶλλο καρναβάλι
καὶ ἀπὸ τώρα ὅλα του τὰ δυνατὰ θὰ βάλῃ
κ' οὐδὲ χρημάτων θὰ φεισθῇ καὶ πνεύματος καὶ κόπου,
διὰ νὰ γίνῃ μασκαρᾶς ἀντάξιός τοῦ τόπου.

Π.-
Φ.-
"ὦ! ναί, πολῖται Ἀθηναίων, συλλογισθῆτε ὅτι
ἡ γῆ αὐτῇ τοῦ Κέκροπος καὶ τῆς χρυσῆς Παλλάδος
τῶν μασκαράδων ἐγένεν ἑστία πρώτητη πρώτητη
κ' ἐδῶ ἀθρόος ἔτρεχε ὁ κόσμος τῆς Ἑλλάδος.
Καὶ ἤρχοντο ἐκ τῶν ἀγρῶν πολλοὶ δαιμονισμένοι,
τὰ ἐξ ἀμάξης λέγοντες τρυγοπασσαλειμμένοι.

Π.-
Φ.-
Καὶ ὁ Διόνυσος γυμνὸς καὶ μὲ κισσοὺς ἀμπέλων,
περιχαρῆς, ἀγένειος, σπανὸς ὥς τὸν Σεμέλον,
μὲ ὀλογύμνους Σειληνοὺς ἐχόρευε κ' ἐπήδα,
μὴ ἔχων διὰ τίποτε παραμικρὰν φροντίδα.
Αἱ δὲ γυναῖκες τὸν φ α λ ὶ ν εἰς χεῖρας των κρατοῦσαι
τὴν πόλιν περιέτρεχον ὥσεί παραφρονόουσαι.

Συλλογισθῆτε πῶς ἐδῶ ἐβλάστησε τὸ πνεῦμα
κ' ὥς ποταμοῦ ἀκράτητον ἑκατρακύλα ρεῦμα.
Κ' ἀφοῦ εὐδοκμήσαμεν εἰς κάθε ἄλλον κλάδον
καὶ εἰς ἡμᾶς τοῦ πνεύματος ἡ δύναμις ἀνήκει,
θὰ εἶναι κρῖμα κ' ἄδικον ἡ γῆ τῶν μασκαράδων
νὰ μὴ πρωτεύῃ πάντοτε καὶ ὅτὸ μασκαραλῆκι.

Εἰς τὴν πρωτεύουσαν αὐτὴν, ποῦ τόσον πνεῦμα ἔχει
κ' ἀπ' τὰ καλαμοβράκια μας ἡ ἐξυπνάδα τρέχει,
δὲν εἶναι μέγα ὄνειδος, δὲν εἶναι καταισχύνῃ,
κανεῖς μὲ γοῦστο μασκαρᾶς νὰ μὴ ἔμφορῇ νὰ γίνῃ,
ἀλλὰ νὰ βγαίνουν ἄνθρωποι μὲ χίλιναις δαδὸ μουντζούραις,
μὲ κάτι μύταις ψεύτικαὶς καὶ ψεύτικαὶς καμπούραις.

Δὲν εἶναι μέγα ὄνειδος, δὲν εἶναι καταισχύνῃ,
νὰ βλέπωμεν τοὺς ἀηδεῖς ἐκείνους Φασουλῆδες,
νὰ βλέπωμεν εἰς τὰς ὁδοὺς ἀνυποδήτων σιγῆς,
νὰ βλέπωμεν μὲ δόμναι κομποῦς σαχλοδαντιῆδες.
Δὲν εἶναι μέγα ὄνειδος καὶ εἰς τὰ δύο φύλα
νὰ φαίνονται τὰ ρόπαλα καθὼς καὶ ἡ καμῆλα.

Καὶ τοῦτο τὸ νομίζετε λοιπὸν γιὰ καρναβάλι,
κ' οἱ Εὐρωπαῖοι τί θὰ λέν ἂν τύχῃ νὰ τὸ δοῦν,
μὰ τί θὰ λέγουν δι' αὐτό κ' οἱ Πρόεσβεις οἱ μεγάλοι,
ὁ Μπρίγκεν, ὁ Τραούτεμπεργ κ' ὁ μπέης Φεριδούν;
Δὲν εἶναι μέγα ὄνειδος, δὲν εἶναι καταισχύνῃ,
ἡ γῆ αὐτῇ τοῦ πνεύματος ρεντίκολο νὰ γίνῃ;

Νομίζετε πῶς ἡ Φραγκιά κ' αὐτὰ δὲν τὰ κυττάζει
καὶ μὲ τὸ σίγμα καὶ τὸ νὶ πῶς δὲν τὰ ἐξετάζει;
Κ' ὅταν ἀφήσῃ ὁ Χαμίτ τὴν γῆν τῶν Κωνσταντινῶν
καὶ ἡ Εὐρώπη συσχεφθῇ καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα,
δὲν θὰ χαρίσῃ σπιθαμὴν εἰς τὸν λαὸν ἐκεῖνον,
ποῦ πάντα μασκαρεύεται μὲ τόσῃ ἀνοστάδα.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα σκέψασθε τῶν Ἀθηναίων πολῖται
καὶ ὅσον εἰμπορέσετε καλὰ μασκαρευθῆτε.
Τιμήσατε τὴν ἐνδοξὸν τοῦ Περιελῆ πατρίδα,
τιμήσατε τὴν εὐγενὴ τοῦ πνεύματος κοιτίδα,
τὰ πάλαι Διονύσια τοὺς παρελθόντας χρόνους,
τὸ γένος μας, τὸ γένος σας καὶ τοὺς κλεινοὺς προγόνους.

Μασκαρευθῆτε ὅλοι σας μετὰ μ' ονομανίας,
εἶναι καιρὸς νὰ δοξασθῇ κ' ἡ προσφιλεῖς Ἑλλάς
καὶ σύ, ὦ πνεῦμα σαρκασμοῦ καὶ πνεῦμα εἰρωνίας,
κατάβα εἰς τῶν πολιτῶν τὰς στεῖρας κεφαλὰς.
Καὶ πανταχοῦ σαρκώνιος ἄς ἀντηχήσῃ γέλως
κ' ἄς βγῇ μὲ τρίχες ἑξαφνα κ' ὁ ἀτρίχος Σεμέλος.

"Ἄς γίνῃ χύσις ἀφθονος βραβείων καὶ στεφάνων,
ἀλλ' ἄς γενοῦν κ' ἐπιτροπαὶ πρὸς συλλογὴν ἐράνων.
Καὶ Σύμβουλοι Δημοτικοὶ κ' ὁ Ἀθηναίων ἄρχος
πρὸς τὸν σκοπὸν τὸν ἐθνικὸν ἄς ἐργασθῇ προθύμως,
πλὴν κατ' ἰδίαν δι' αὐτὸ ἄς ἐργασθῇ μὲ ζῆλον
καὶ πᾶς ἄστος ἰθαγενής, πᾶν γένος καὶ πᾶν φύλον.

"Ἄλλ' ὅμως τώρα χαιρετῶ καὶ σέ, ὦ κομητᾶτον,
διότι σὺ ἐξ εὐγενῶν γένων αἰσθημάτων
εἰς τὴν ἀποφασιν αὐτὴν αὐθόρμητον προέβης,
διὰ νὰ σώσῃς ὅλους μας ἐξ ἐμπαιγμῶν καὶ χλεύης.
Καὶ σὺ ὅστις τόσον σοβαρὸς καὶ μαύρας περιστάσεις
μὲ τὸ μασκαραλῆκι μας τὸ ἔθνος θὰ δοξάσῃς.

Κ' ἀφοῦ ὁ κόσμος ἄρχισε γιὰ πόλεμον ν' ἀνάβῃ
καὶ κομητᾶτα ἔκαμαν οἱ Βούλγαροι κ' οἱ Σλάβοι
πρὸς ἀσφαλῆ κατὰκτῆσιν τῆς γῆς τῶν Μακεδόνων
κ' οὐδὲ χρημάτων φείδονται πρὸς τοῦτο καὶ ἀγῶνων,
ἄς καμῇ ἓνα κ' ἡ Ἑλλάς διὰ τοὺς μασκαράδες,
καὶ ἄς σκορπῇ δι' αὐτοὺς βραβεῖα καὶ παραδες.

Π
Φ
Π
Φ
Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέρα σὺ τὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτεῖων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενεῖα τῶν Φρονούντων — νύκτα ἡμέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαιδομάς.